

Velikonoce 2004

aneb

...hody, hody, nebo tak něco...

Velikonoce 04

10.4 - 12.4.

A máme tu termín další výpravy. Co se událo od posledka: Tak předně pakárna s klíčkem od Jeskyně opět vzrůstá. Dále se po značné honičce podařilo dostrojít Jarčina železného oře. Skoro. Chyběj drobnosti, které sice zpřijemňují jízdu a obsluhu kola, ale jejich nepřítomnost nebrání jízdě ani bezpečnému provozu. To se dá do příště do pořádku. A díky tomu vznikla další vývojová řada elektronické automatiky. Je jednodušší a spolehlivější než řada předešlá a obsluhuje se úplně stejně. No a kromě těchto zásahů proběhly běžné kontroly a opravy ostatních kol. Co se týká osazenstva tak Majka nepojede z Prahy, ale připojí se v Mirovicích (stále ještě není zahojená po nehodě na Otevírání Cest) a Hanka tentokrát nevyjede vůbec. Ta má zase zdravotní potíže od minule. A trasa? Připravil jsem ji já po zadání bodů Majkou a vypadá dost dobře. Navigačně povede přejezdy Tomáš. A tím se dostávám ke smutnější části. Opouští nás Lenka. Mění trvalé bydliště a to do Písku. A jak řekla, asi nikdy by nestihla sraz v Jeskyni. Za sebe říkám, že je to velká škoda. Čímž vyvstává otázka co s navigací, že Tomáši?

Dig.

Ja to klidně místo Lenky vezmu, jen se nedivte kudy příště pojedeme. Snad se nikde neztratíme, no uvidíme.

Tom

Tak konec keců, a teď k věci:

Dig.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Praha	0	236	0	0	8

Tak a už se začínáme scházet v Jeskyni. Je 8.40. Jsem tu trochu dříve, abych v klidu stihla sbalit. Postupem času přicházejí Anča, Jarka, a Tomáš. Vypadá to tu jak po výbuchu. Všude je tu všechno přes všechno a na všem. Ale po dost krátké době je zabaleno a vyrazíme. Ne všichni máme nakoupeno a tak se přesunujeme k malému krámku v Jeseniově ulici. Mají zavřeno. Rozhodujeme se, že nakoupíme na Vinohradech. Olda mezitím volal Jarce, že nestíhá a tak se setkáme v Podolí u benzínové pumpy. Na Vinohradech nakupujeme, zatímco Dig před krámem spravuje Ančino kolo. Prý to nějak přes týden nestihl nebo co. Nakoupeno, opraveno a jedeme! MCL.

Máme docela zpoždění a proto Marcela volá Oldovi, že přijedeme o chvíli později, snad na nás počká. Na druhou stranu mu nic jiného nezbývá. Nabíráme směr Vyšehrad. Po chvíli jízdy se před námi objevuje Nuselák, proslulý sebevrah. Po bezproblémovém přejezdu, kdy nikdo z nás neskončil na dně Nuselského údolí, vyjíždíme šneka. To je lávka přes magistrálu u Paláce kultury. Jede se po ní dost blbě. Ono to totiž trochu klouže. Po chvíli si to už svištíme z Vyšehradu dolů do Podolí. Krásný kopec dolů. Škoda, že to nemůžu pustit. Je zde dost děr kterým se musím pořád vyhýbat. Dig mezi nimi zkušeně klíčkuje. Jo to se někdo má, když to tady zná. Po chvíli jízdy Podolím se u benzínky objevuje Olda.

Tom.

Na místě srazu chvilku odpočíváme na cyklostezce. Dig říká Anče "Pozor ať tě nepřejede loď!" Anče samozřejmě nevěří. Pak se ohlédla a nestihla se divit. Po chodníku „plave“ loď na rameni nějakýho chlapa. MCL.

Naštěstí jsem se jí stačila vyhnout. Hurá!

ANN.

No, řeknu vám, být na CYKLOSTEZCE přjet LODÍ, to vyžaduje opravdu notnou dávku šikovnosti. Dig.

A již se objevuje relaxovaný Olda a můžeme vyrazit. Začíná se pěkně oteplovat, vypadá to, že se nám pojede moc fajn. Už se těšíme, jak si pěkně začvachtáme ve vlastním potu. JRK.

Svištíme přes Braník, Barrandovský most, Hlubočepy, Chuchli a Radotín. Tady kluci kupují pomlázku. (*Něčím vás přece musíme vyšvihat, když jsou ty Velikonoce Tom*) Pokračujeme do Černošic a Mokropsů. A hurá útokem na pekárnu! No jo, jenže oni už mají čtvrt hodiny zavřeno!

Nicméně paní pekařka nám ještě otevřela. Potíží je v tom, že mají jenom mazanec a preclíky. Tak jsme je koupili a snědli a Jarka si všimla, že mají i linecké a tak jsme je také zbaštili. A jedeme. Přes děrovaný most tradá na Všenorský kopec. Je teda dost do kopce, ale zvládli jsme ho.

Jenom to chce nabrat síly na další přejezd. Je už docela horko. Svítí slunce a tak se jede dobře. Další zastávka je u mostu přes dálnici u Mníšku pod Brdy. Už se těšíme na oběd. Ten by podle Diga měl proběhnout na letním sídle Honzy (přítele Majky) někde tady v okolí. Zastavujeme a Tomáš volá Majce, kde že je ten oběd. A už jsme na základě navigace Majky na chalupě u Honzy. A máme na zahradě připraven oběd - bramborový salát a řízek. Je to moc dobrý. Ležíme, sedíme, papáme a hlavně odpočíváme. K tomu nám svítí sluníčko.

A najednou někdo říká - měli bychom jet.

MCL.

No to jsem byl já, docela mě děsila cesta před námi a vy si tady klidně ležíte a flákáte se.
Tom

Co? Mě se tak krásně odpočívá! No dobře. Tak hurá na cestu, ať jdeme dneska taky ještě spinkat. Při odjezdu od Majky mi spadl řetěz a než jsem dojela na hlavní silnici, nikde nikdo. Tak jsem zkusila chvíli jet, ale pak mi

to nedalo a zavolala jsem Tomášovi, kterým směrem se dát. Jasně, jela jsem na druhou stranu. Tak už je mám a pokračujeme v cestě. MCL.

Tak a jak to bylo z mého pohledu. Cyklisti dorazili úspěšně okolo poledního, no i když s menším zpožděním a rovnou se usídlili u Honzy na chalupě. Tam Olda padl za vlast pod strom

a ostatní se usadili okolo něj. Já jsem přinesla řízký a pravý domácí nefalšovaný bramborový salát.

A jak těm hladovcům nebo hlodavcům chutnal. Moc. Když úspěšně dopapali, asi okolo 3/4 na 2, pomalu ale jistě se zvedli a vyrazili ku Mirovicům. Maj.

Přejezd do Dobříše probíhá v poklidu a přesně podle trasy. Sjeli jsme si Andělské schody. To jsou snad jediné schody, které jsou mi sympatické. Dig.

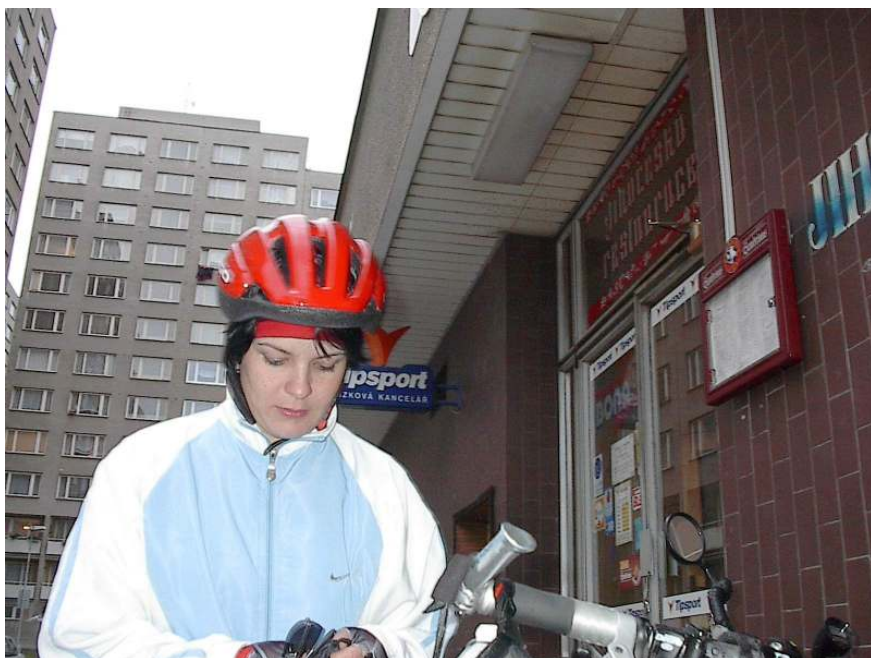
Jo byly super, nikde žádné auto, pár cyklistů, no prostě se jelo skvěle.
Tom

Na okraji Dobříše jsme zajeli k Lidlovi. A zase jsme zobali mňamky a doplňovali zásoby. Za několik minut pokračujeme v cestě. Jede se docela dobře. Je lehce po mrakem a teploměr ukazuje 11 °C. Neděje se nic co by stálo za záznam. Přijíždíme do Příbrami. Je půl sedmé a neškodila by večere. Tak tedy dobrá. Původně jsme měli namířeno do hospody na náměstí, kterou s Marcelou známe, ale protože jsem nás do města navedl jinudy a vyhnul se tak brutálnímu kopci, zůstane hospoda námi nenavštěvena. Hledáme jiný lokál. Olda odchytil domorodce, který byl ochoten vypovídat. Mně se zdál být poněkud mimo sebe. Patrně následkem konzumace piva. Ale pravdou je, že opilci hospody znají a treťi do nich i v absolutní tmě, vánici a větrné bouři. Dáváme na jeho radu a jedeme naznačeným směrem. Ukázalo se však, že tenhle opilec bezesporu do hospody treťi, ale cestu popsat neumí. Nevadí. Zeptali jsme se venčícho pejskaře a ten nás navedl úplně přesně. Jenom mám z tohotole zařízení trochu husí kůže. Jde o panelovou sídlištní hospodu sdruženou ještě kdo ví s čím a hlavně ty přičmoudlý ksichty se mi moc nezamlouvaj. No, ale už jsme tady, tak to tu zaparkujem a pozamykáme a budeme hlídat. Dig.

Ještě, že máte s sebou kuřáky, kteří Vám nečmoudí pod nos, ale ochotně jdou hlídat kola. Pravda je, že to sídliště vypadá dost otrěsně a všude kolem samé pochybné existence, které by se rády obohatily našimi koly a obsahy baغلů. Tom.

Tak jsme u stolu a objednáváme. No, ale řeknu vám, že takhle bych uměl dělat číšníka taky! A co víc. Porce sice byly jak pro zavalené horníky velikostí, ale bohužel i kvalitou. Tedy nic moc. Jarka je dokonce poněkud nespokojena s tím, že více než půl porce nedojí. Měli bychom popojet. Večer na krku a do Mirovic daleko. Dig.

Ještě před tím, než vyrážíme, Jarka pořád straší že bude pršet. A co si myslíte, že nastalo jen jsme vyjeli? Ano spustil se deštěk, naštěstí byl slabý a trval krátko. Ale stejně za to mohla!
Tom.

Město opouštíme po m.t.z. Je to polně lesní cesta s nevalným povrchem. Mně se jede nad očekávání dobře. A jak to tak valíme přes pole, napadlo mě mrknout na palubu jak je to tam s číslama. Cože?! Letíme 30 km/h. Sotva jsem toto sdělil Jarce, která to pálí asi metr přede mnou, ozvalo se kdesi za mnou vypísknutí a heknutí. V zrcátku vidím jak se Anče válí v bahně. A asi to nebude schválně. Přeci jen má do hrocha, který bahno miluje dost daleko. Bleskově zastavuju a běžím k ní. Pořád leží a nehýbe se. To by teda ještě fakt bylo potřeba aby... Hnula se a shluk původně za ní jedoucích už jí vyprošťuje z pod kola. Je to dobrý. Vrchí, nadává a ztěžuje si na koleno. Ale i to vypadá že přežilo bez většího ulomení. Sama tvrdí, že je schopná další jízdy a nenechá se přesvědčit o tom, že bychom měli zvolnit.

Tak jo. A jsme na silnici a začíná se stmívat. Projíždíme jednu vesničku za druhou a najednou je tu cedule a na ní píšou Mirovice. No a jsme tady. Dojeli jsme na návés a Tomáš zavolal Majce o poslední dnešní souřadnice. Pak už úplně v pohodě dojíždíme k letnímu sídlu Majky, Parkujeme a jdeme dovnitř. Za sebe musím přiznat, že toho mám tak akorát.

Dig.

A teď zase já. Cyklisti dorazili okolo 9. Tomáš mi volal, že už jsou na náměstí a prý kam mají dorazit. Přišla jsem si pro ně navedla je k chalupě a určila na jaké místo uklidit kola a ostatní harampádí. Po klidném a přehledném uklizení kol, kde si nikdo nepřekážel se přesunujeme do baráku. Když se všichni úspěšně přesídlili, pár zmrzlíků se usadilo u rozžhavených kamen a připalovali si "prdelky".

Vybumbali čajík a zbaštili velikonoční nádivku, která se jim naservírovala přímo pod čumáčky. První zalehla Anička, která se přitulila ke Karlovi a jak dobře se jí s ním spalo! Marcele byla celou dobu šílená zima a tak se usadila skoro na kamnech a málem se upekla. Pak jsem po obslužení a opatření všech pitivem a dodatkovým jídlem zahnula směrem do ložnice, kde jsem pořádně zatopila a připravila pelíšek na hajání. A hajalo se mi skvěle. Zanedlouho za mnou přišel Honza lehnul do postýlky a vytuhnul. Krátce na to šli spinkat i ostatní. V patře spala Anička na Karlovi, na posteli Jarka s Oldou a na nafukovacím lehátku a karimatce Tomáš.

MAJ

No musím říct, postel to sice nebyla, ale když jsem na matračku hodil karimatku, už se na tom dalo docela dobře spát. Jenom, jsem měl strach, aby mě ostatní nevyrazili. On se totiž při každém převalení přepouštěl vzduch

z jedné komory do druhé a dělal při tom docela kravál. Už jenom to nafukování bylo šílený, funěl jsem jak parní lokomotiva a matrace pořád prázdná, jo to jsou ti kuřáci.
Tom

Na tý posteli jsme s Oldou provozovali tzv. bezpečný sex. Se sexem to má společný jen název a to, že je to párová činnost (v nejlepším případě). S „bezpečnem“ zase to, že riziko jakékoliv nákazy je zanedbatelné. © Popis pro Vás: každý je ve svém spacáku, zachumláný až po bradu. Hlavy otočené k sobě a vypráví se vtipy nebo „příhody z natáčení“. Vřele doporučuji, je to lepší než pohádka na dobrou noc. Za sebe říkám, že jsem pak usnula jak dřevo. ☺
JRK

V kuchyni se po velmi krátkém zaváhání uložila Marcelka a Dig. Až do svítání pořád někdo chodil na záchod. Velmi klidná noc! A pak se tam nedalo vůbec dechat, ach jo, ještě že "ne" víme, kdo to byl.
MAJ.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Mirovice	53	334	98,3	17,8	3-16

Ráno 11.4. neděle

Je ráno, udělala jsem asi 5 konvic čaje a všechen se vypil. Načali jsme i ten velikánskej bochník chleba. Chutnal.
MAJ.

Moment tohle vám hned musím říct. Spala jsem s Karlem! Teda vážně, musím přiznat, že byl úžasný! Byla jsem z toho v sedmém nebi. No Anče?! Ty

teda máš věcil! Až tak, že jsem dokonce ani neslyšela Tomovo pšoukání, resp. pšoukání jeho nafukovací matrace při každém Tomášově převalení. Napřed jsme ho chtěli ughostit (Tomáše, ne Karla), ale nakonec to docela šlo. Asi nemívá divoké sny, tak se moc nepřevaloval, čímž pádem byl vyhazovu ušetřen. Ale abych se vrátila ke Kájovi (správně jste si všimli cituplného pojmenování mého nového přítele či oblíbence?), hned první noc strávená s ním dopadla nad míru uspokojivě (podrobnosti si záměrně nechávám pro sebe). Jsem zvědavá, jakéj bude dnes.

ANN.

No tak takhle pozitivní kritiku na noční výkon chlapa jsem ještě neslyšel. Dig.

Po chvilce otálení jsme se zvedli a vyrazili směrem ke statku s koňmama.

U kamaráda se všichni pomazlili s místníma pejsánkama

MAJ.

Všichni až na mě. Sice vypadali velice mile, ale po loňském útoku psa na mou osobu a kolo, z nich mám docela fobii. Takže teď přemýšlím, jak se jich nejlépe zbavit nebo je vystrašit, samozřejmě na kole. Tom.

Pak jsme se přesunuli ke koníčkům. Ti byli velice přítulní a všechny ožušlávali a některým přítomným panům se to líbilo.

Po chvíli lásky s KONĚM (že jo Jarko...)

jsem se sebrali a vyrazili směrem k místní vyhlášené hospodě. Není to nikterak daleko a cestou máme možnost shlédnout i kus lidové architektury, kultury

i přírodních zajímavostí.

Sedíme tu a objednáváme si spoustu papání: 3 kachny, 1 steak a 2x rizoto a smažené žampióny a sýr. No a k pití pivo, pivo, pivo, pivo, pivo, grog a čaje, jo a ice kafe. Prostě žereme jak somálskej zájezd. Maj.

Ještě Majka zapomněla dodat, že jsme si dali nějaký to pivo. ☺. Nebo, teď nevím přesně, ale snad i pivo. JRK.

Hospůdka byla velice útulná a vařili fakt výborně, vřele doporučuji k návštěvě. Měla ovšem také prozaický název V kopci... Po napapání a klábosení, jsem zjistil že je Anče lochtivé ale to se už váli smíchy na zemi.

Tom.

Zaplatili jsme a vyrážíme k chaloupce. Za par okamžiků jsme tu. Cyklistické osazenstvo se usadilo a vypadá to že se nikam nejede. Omyl. Dig se převléká do jízdního a ostatní ho následují. Ještě vyčůrat a přeci jen jedom.

MAJ.

Nejdříve vyrazíme ke hřbitovu, prý abychom omrkli, do čeho jednou půjdeme (s touhle bandou asi dost brzo ☺).

Majka vbíhá dovnitř s tématickou květenou a Honza, zřejmě ve snaze odlehčit situaci vypráví vtíp s indiánem a kovbojem. Byl to velice povedený vtíp. Na konci se ptám, kdeže je pointa. Honza se to pokouší všelijak narovnat, ale pak schlíple přiznává, že se mu to nějak nepovedlo. Přesto má velký úspěch, smějeme se mohutně. Májka se vrací z návštěvy předků a můžeme pokračovat v krasojízdě. Majka nám dává vybrat mezi několika sty možnostmi, kam se podívat. Na celé čáře to vyhrává letiště v Plíškovicích. Jenom nás mělo napadnout, že letiště se většinou nebudují v údolích. A tak funíme do kopce. Sice trochu udýchání, ale jsme tu. Na malém travnatém plácku parkuje letadýlko Káně.

Většina zvědavě zkoumá, jakže se to řídí a jestli by to nebyl lepší způsob dopravy než naši milácci. Dig s Ančou se pohodlně uvelebili v trávě a horizontálně konverzují... Olda s Tomášem plánují pokračování výletu. Chtějí vidět Orlík. Ostatní se chtějí přidat až na Majku s Ančetem, které se nabízejí, že zatím připraví buřtíky na večer. Ale vidím to tak, že se Anče spíš těší na Karla.

JRK.

Odjíždíme. Podle Tomášových slov to bude především z kopce. To je dobrá zpráva. Ta špatná je, že až se budeme vracet... Jízda probíhá klidně. Je pod mrakem, lehce se ochlazuje. Mezi stromama probleskla věž Orlíku. Jsme tu. Ještě pár metrů a stojíme přímo u brány. Je 17 hodin. Co kdyby třeba dovnitř, nebo tak? Tomáš po průzkumu řekl, že to je vynikající nápad, ale jen do patnácti hodin. Pak už je zavřeno. Tak to je slabší. Ale co. Aspoň se tu porozhlédneme.

Jarka to bere tak důkladně, že tu honí furt nějaké ptáky. (Vidíš, to máš z toho bezpečného sexu... Teď ti zbývají jen nějakí pávi a vrabčáci.) Dig.

Ještě jedna zajímavost, přesně nad bránou, je takový ochoz a na něm docela pěkný, velký pejsek, který na každého kdo se přiblíží k bráně dost rozezleně štěká. Vypadá to dost kouzelně, čekám, kdy na někom přistane. Tom.

No nic. začínáme chladnout, chtělo by to jet. Vracíme se na silnici a pak dál podle Tomášova vedení směr Mirovice. Přestože je to většinou nahoru, jede se dobře. Aspoň mně.

Dig.

Ostatní právě dorazili, ustájili kola a já s Aninkou jsme začaly rozžehávat oheň a zahájily opékání buřtů.

Byly moc dobré. Když jsme se napapali, začali jsme si vyprávět všelijaké vtípky a hovadinky, kterými jsme se pak bavili celou ostatní dobu.

Já jsem páčila skartované papíry alias tenké proužky papíru, na kterých bylo cosi prapodivného.

No ale hlavně, že všem všechno co zde bylo nakoupeno chutnalo. Začíná akce „najdi si svůj masážní olejíček“. První se do hledání pouští Jarka a Aninka. Jarka prošmejdila bydlíště a nic jako olej nenachází a tak se hledá dál. Už je opravdu dost pozdě a rozhodlo se, že se půjde spát. Mezitím se Marcela udělalo špatně a Tomáš s Honzou se s ní šli projít. Celou noc pak objímala kyblík. Jo jo bumbat nad míru se nemá.

Přeji dobrou s kobrou či jiným jedovatým plazem. Maj.

Jenomže Marcela má především nějaké potíže svalového charakteru v oblasti stehén. Ale to by líp věděl Tomáš, který tyhle věci umí "opravit". Tomáši? Dig.

No, Marcela se po velké konzumaci alkoholu a bolestech svalů ve stehně pěkně opila. Jen co se napila čaje, už to šlo všechno ven. Honza s Jarkou to začali hned uklízet, naštěstí větší část přistála na dlaždicích, takže se to dalo docela dobře uklízet. Zatímco vy jste si šli v klidu spinkat, my s Honzou jsme vytáhli Marcelu ven, že musí chodit, chodit a chodit, nebo až si lehne dostane dokonalou centrifugu. Pro neznalce, to je stav po konzumaci značného množství alkoholu, kdy se Vám chce spát, ale jen co si lehnete, začne se s vámi dokonale točit svět a pro šťastlivce se ještě do toho přidá houpání, takže máte dobře zaděláno na další návštěvu záchodu shora. S Honzou, ač abstinentem, jsme si vyprávěli opilecké příhody a musím říci, že to byla docela sranda. Teď k těm svalovým potížím. Marcela měla dokonale natažený hlavní stehenní sval, takže jsem to musel pořádně rozmasírovat. Naštěstí měla Jarka s sebou krém na opalování, se kterým to docela šlo, jenže jak se na to dala Francovka začalo to šíleně pálit. Problém byl v tom, že rozmasírování nejde dělat bezbolestně, takže Marcela docela šilela bolestí, což se ani nedivím. Ale nakonec se to podařilo a bolest byla pryč. Takže kdo chce namasírovat, přijímám objednávky ☺. Tom.

Nemám co k tomu napsat. Jen snad to, že jsem vypila 1/4l Fernetu. A ten zbytek udělal asi ten čaj a bolest. MCL.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Mirovice	53	368	34,4	16,1	8-14

Ráno 12.4. pondělí

Jéje, je čtvrt na sedm, tak brzo, fuj, asi půjdu spát. Tak zase dobrou. Maj

Tak jsem měl možnost to dnes v noci s Karlem taky zkusit. A musím uznat, že Anče fakt nekecá. Je výbornej. Dokonce byl ochoten jít s námi do trojky... Dig.

Je okolo osmé nebo tak nějak a chlapi konečně vstali začali sadisticky mlátit do nás, malých a křehkých nic netušících dívenek. Maj.

Jaký sadisticky? Byli jsme na Vás docela něžní, až na Anče, která se vzpírala a držela se stolu, Dvakrát jsem ji říkal, že to bude horší pokud se nepustí. A co myslíte? Nepustila se. Tak jsem ji odtrhnul od stolu, přehnul přes kolena a trochu vyšvíhal. Snad to tak nebolelo. Tom.

Au au! A to jim ještě některé z přítomných slečen stačily udělat snídani!!!!

Anóóó?! A že jsem si nevším!!

Maj.
Dig.

No a máme to za sebou. Blběj svátek tyhle Velikonoce. Tak končíme, balíme, jízdní část se chystá k odjezdu, my co použijeme auto ještě uklízíme a

taky pomalu pojedem. Tak se zase uvidíme na další výpravě. Ale hlavně v Praze u Jeskyně při předání materiálu, co povežeme autem. Přeji krásnou cestu do Prahy. Vaše všemi milovaná Majka.

Odjíždíme. Na stinných místech se stále drží jinovatka. Ráno bylo podle mého palubního teploměru pod -3 C. Ale jinak je krásně jasno, svítí slunce a vůbec panuje pohoda. Jenom mě znepokojuje protivítr. V rádiu říkali, že 3 - 7 m/s. Asi nekecali. Kolem je to tu pěkný. Probouzí se jaro, začíná se zelenat tráva, na větvích stromů pučej pupence...

Dig.

Prvních 10 km ujde. Moc mi pomáhá Tomáš. Po rovině zkouším jet ve vzduchovém pytlí a do kopce mě tlačí. Díky. I když od této doby odpadávám.

MCL.

Přijíždíme k benzínce. Tomáš žádá o zastávku za účelem doplnění cigariho tyček. Zajíždíme k bočnímu traktu, kde je i WC. Pumpa vypadá opuštěně. Anče prohlašuje, že si odskočí. A zmizela někde za budovou. Po jejím návratu se i Jarka začala zajímat o místo kam by to složila. A jak tak šla okolo dveří WC, vzala za kliku a dveře povolily. Kolem vypukl smích. Anče sice tvrdí, že dveře zkoušela ale že nešly otevřít. No, dobrá. Jarka se vrátila a Tomáš se smíruje s myšlenkou, že inhalovat tabákový kouř se dneska nebude, když tu přijela dodávka, řidič vystoupil a celkem samozřejmě vstoupil do kiosku. Další výbuch smíchu. Před pár minutama se byl Tomáš podívat u dveří a prý by přísahal, že je zavřeno. Tak, je nakoupeno, uleveno, jedeme dál. Nejbližší zastávka je na Žďákovském mostě. Jediný háček je v tom, že jsme trochu vystydli a je nám poněkud chladno. No dobrá. Slovy Tomáše - je kosa jako svině. Stojíme u zábradlí mostu a kocháme se.

No a zase na cestu. Vydřeli jsme kopec za mostem nahoru a zamířili do Kovářova. Před triumfálním vjezdem do vsi opravujeme Marcelu pedál. No a jedeme. Pořád je nádherně.

Pokračujeme krásnou jihočeskou krajinou podle trasy až... až do okamžiku, kdy Marcela ohlásila konec energetických zásob. Zajeli jsme na kraj lesíka do závětří na sluníčko a způsobili ležení. No to byla paráda. Teplo, poleh, svačinka...

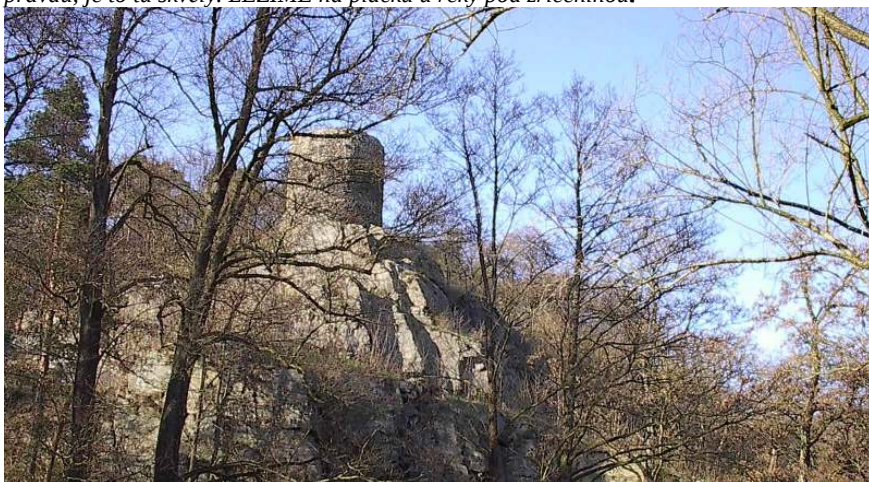

Nedá se svítit, musíme jet dál. Nejbližší cíl jsou Sedčany vzdálené 17 km. Tam bude oběd. Opuštíme jižní Čechy a vjíždíme do Čech středních. Pořád je krásně, jede se docela dobře. Míjíme Vysoký Chlumec s jeho zámek a za pár okamžiků jsme v Sedlčanech. Zajíždíme k hospodě, velmi složitě parkujeme v průjezdu a pak se již věnujeme hospodským věcem.

Dig.

Sedíme u jedné příjemné Sedlčanské restauraci a čekáme na jídlo... Už je snědené. Šlo to. Dig pravil: "Tak a ještě zbývá, aby ta hospoda měla kolečka a pohybovala se směrem ku Praze." Bohužel, zjistili jsme, že putyce kolečka zatím nenainstalovali, za to na její chodbě na nás několik "koleček" čeká a těší se na cestu do Prahy. Ještě 57 km k okraji stověžaté maticky. To jsme zučdaui, kdy dorazíme. Naštěstí už není takou šilený protiútr jako ráno. Zbývá dopít piva, zacvakat (jídlo a pitivo-nikoliv zubama) a hurá do spleti silnic! Ještě na okraj; docela jsme v Sedlčanech způsobili rozruch, neboť se asi třikrát spustil na kolech alarm. Asi je někdo zučdauě "očumoval"... ANN.

A zase na cestu. Kolem je sluncem prozářená krajina, jede se velmi slušně. Akorát Marcela trochu zaostává. Patrně to bude následek svalových nesrovnalostí ze včerejška. Do jednoho kopce nás předjel chlap na horáku. Měl na sobě otřesnou teplákovou soupravu, které bych se já ani nedotknul, (a že jsem ochoten na sebe navlíct modely!) a byl šťastnej! Jednak se vytáhl před svou podstatně mladší přítelkyní, jednak okouknul co to na těch kolech máme a jednak sám před sebou se cítil být bouhačem, protože "pokořil" sportovně vypadající skupinu. No radost mu kazit nebudeme. Asi bychom mu stejně nevysvětlili, že se šetríme, abychom zdolali následujících 60 km, a že do kopců rozhodně spěchat nebudeme. Ale co, nekažme mu radost. Zvolna pokračujeme. Krajina je lehce kopcovitá a až do Neveklova se neděje nic mimořádného. Tady je zajímavé jen to, že kus za výjezdem z města na návrh Tomáše měníme trasu. Vede nás k tomu myšlenka, že jedeme o něco rychleji než předpokládal původní plán a hlavně se chceme vyhnout kopci z Kamenného Přívozu do Jílového. A zdá se, že jsme dobře udělali. Až do Týnce n.S. jedeme po rovině nebo z kopce. Průjezd městem byl také rychlý. Zastavili jsme až u benzínky. V jejím obchodě Jarka vyčuchala Ruskou zmrzlinu. Tak to si nemůžu nechat ujít. Postupně jsme tam šli všichni a něco koupili. Tomáš pak díky znalostem okolí rozhodl, že to pojedeme sníst někam jinam. Jenom se tam vepředu semlela nějaká disharmonie jejímž výsledkem je, že Anče vrčí. Popojeli jsme cca kilometr a... Ano měl pravdu, je to tu skvělé. LEŽÍME na plácku u řeky pod zříceninou.

(Jednalo se o gotický hrad Zbořený Kostelec založen kolem roku 1340, první zmínka z roku 1342 za Oldřicha z Valdeka. Poškozen při obléhání roku 1449, dobyt Jiřím z Poděbrad v roce 1467, od té doby v ruinách, přesto je na něj fantastický pohled. Tom.) Užíváme si těžkou romantiku a žereme a žereme. A je to paráda.

Ale než jsme to všechno zkonsumovali, začalo se ochlazovat. Tak jo, pojedem. Vyšlapali jsme nepříjemnej stoupák do Kamenice a pokračovali na Štířín. A dál na Petříkov, Modletice a pak Čestlice. Tady se loučíme s Tomášem, který je tady někde poblíž bydlištěm.

Dig.

Poblíž sice ne, ale měl jsem to co by kamenem dohodil, po průjezdu obchodní zónou Čestlice, kde jsem objevil číhat vuchytralé poldy. Tam bych je fakt nečekal. V těch místech je dost rovínka, takže se tu určitě pár lidí chytlo, když je zde padesátka. Po přejezdu Průhonicemi a Újezdem, jsem zase ve svém krásném paneláku. Ach jo.

Tom.

Porád se jede velmi dobře. Jenom se ochladilo. Vypadá to, že i Marcela se přehoupala přes nějakou krizi, nebo co to bylo a dojde v pohodě.

Dig.

Né úplně. Celé pondělí jsem jela pouze na cíl. Víím, že svítilo sluníčko, ale jinak jsem kromě bolesti nic nevnímala. Moc děkuji Jarce a Tomášovi za masáže nohou. Bez nich bych se asi složila. Víím, že jsem mohla jet ráno autem, ale vstupní kartu do Jeskyně jsem si vtipně zapoměla doma. A kde bych tedy nechala kolo? Víceméně až do Prahy jedu sama, ale jsou hodní, protože všude kde mohou, tak na mě čekají. Pak jsem přemýšlela znovu v Sedlci, že dojedu na nejbližší vlakové nádraží. Povedlo se mi totiž dupnout

oběma nohama tvrdě na zem po spadnutí řetězu. Než jsme se najedli bolest polevila a až do Týnce se mi jelo celkem dobře. Ale kopec do Kamenice mě znovu odrovnal.

MCL.

Uhříněves, Dubeček, Dubeč. Stmívá se. Štěrboholy, Malešice. Jedeme tmou Malešičák. Něco je v nepořádku. Nejede tu žádné auto. To je dost nezvyklé. Asi v půlce kopce je nám to jasné. Chybí tu kus silnice. Asi jsem přehlédl dopravní značení. Nevadí. Objíždíme to parkem a pak už v úplném klidu míříme do Jeskyně. Přijíždíme krátce po deváté. Máme kliku, je tu vrátný, který patrně neví, že nám má dělat pakárnu. Ale i tak se snažíme co nejrychleji zaparkovat, přebalit věci, které by mohly podlehnout zkáze, převléknout se a co nejrychleji vypadnout. Tak se loučím a na příští výpravě nazdar... Dig.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Praha	54,5	488	120	16,1	0-18

Pro ty, kteří vydrželi číst až sem tu je jedno rozuzlení: Onen mnou opěvovaný noční přítel Karel je pěkný dřevo... a na něm matrace a jde o Majčinu postel, kterou takto pojmenovala. Je krásně široká a tak akorát měkoučká. (postel... Dig.) Zdávací se na ní prima sny. Jojo, zlatej Kája!

ANN.

Celková technická data:

Účast	Osm nenapravitelných + 1...: Tomáš, Olda Marcela, Jarka, Majka, Anče, Honza a Dig a Karel
Oficiálně přiznaná kilometráž	252 km
Příště	Narozeniny

Trasa výpravy		
Praha Žižkov	Boješice	Neveklov
Vinohrady	<u>Mirovice</u>	Týnec n.S.
Radotín	výlet do okolí	Čakovice
Všenory	<u>Mirovice</u>	Štířín
Mníšek p.B.	Ždákovský most	Pertovice
Dobříš	Kovářov	Modletice
Rosovice	Petrovice	Čestlice
Příbram	Vysoký Chlumec	Uhřetěves
Kamenná	Sedlčany	Dubeč
Nestrašovice	Křečovice	Žižkov

Osoby, jejich zkratky a písmo:

Anča (Ann), Dig (Dig), Dominik (Dmk), Hanka (Hnk), Jarda (Jrd), Jarka (Jrk), Lenka (Lnk), Majka (Maj), Marcela (Mcl), Michal (Msh), Oda (Old), Tomáš (Tom), Jiné (doprovodný text, nebo text převzatý z jiných materiálů)

© Hell's Tour _{plus} 2004
Mcl & Dig & Jrk & Tom
& Maj & Ann
Neprodejné
e-mail: dig02@volny.cz